

УДК 81

DOI: <https://doi.org/10.18524/2414-0627.2019.26.181448>

С. П. Бибик,

д-р філол. наук, проф.,

Інститут української мови НАН України,

провідний науковий співробітник

відділу стилістики, культури мови та соціолінгвістики

**ТЕРМІНОЛОГІЧНИЙ АПАРАТ СУЧАСНОЇ ЛІНГВОСТИЛІСТИКИ
В ДЗЕРКАЛІ ВИДАННЯ «ЗАПИСКИ З УКРАЇНСЬКОГО
МОВОЗНАВСТВА»**

У статті узагальнено теоретичні і практичні напрямки сучасної лінгвостилістики, які відбивають зацікавлення авторів публікацій у науковому виданні Одеського національного університету імені І. І. Мечникова «Записки з українського

мовознавства». Визначено ключові поняття досліджень, проведено зіставлення актуальних термінів із відомими реєстрами понять української лінгвостилістики.

Ключові слова: лінгвостилістика, термін, одеська філологічна школа, поетична ономастика, стилістика художньої мови, стилістика рекламного тексту, рівнева стилістика.

Постановка наукової проблеми та її актуальність. Українська лінгвостилістика розвивається в єдиній парадигмі досліджень функціонального та жанрового розмаїття реалізацій літературних слов'янських мов. На сьогодні найбільш актуальними є напрямки комунікативно-діяльнісного, комунікативно-прагматичного, антропоцентричного, тобто суб'єктивізованого, підходів до створюваних у літературній мовній практиці текстів. Дослідники в галузі лінгвостилістики не відмежовуються від розширення об'єктів дослідження і рівневих реалізацій мовної структури у текстах різних стилів і жанрів, що розширює уявлення, знання про систему мови.

За останні два десятиліття в Україні зросла кількість наукових видань із спеціальності «філологія», і, за останніми відомостями, цей перелік нараховує понад шість десятків журналів, де можна публікувати результати досліджень з лінгвоукраїністики. Серед них видання «Записки з українського мовознавства», яке має свій «науковий портрет» у мовознавчому світі.

Поступ української лінгвостилістики, що відбувається в інтеграції з різними напрямками гуманітаристики, стимулює потужне розростання термінологічних парадигм та субпарадигм нових термінів, більшість з яких ми застосовуємо інтуїтивно за усталеним в узусі розумінням, а не в такій чіткій кодифікації, яку нам пропонують відповідні академічні видання. Та вони і не встигають за тим, щоб сформувати у відповідних темпах свій найповніший реєстр понять як інструменту аналізу мовної практики за різними методологічними підходами. Через це існує нагальна потреба в кодифікації сотень понять і термінів сучасної української лінгвостилістики. А ця складна робота повинна спиратися на адекватне застосування терміноодиниць у дослідницькій практиці, яку відбивають наукові публікації фахівців.

Отже, видання «Записки з українського мовознавства» є для нас також одним із важливих джерел, що відображає сучасні підходи до тексту, актуальні напрямки лінгвоукраїнознавчих досліджень у сфері рівневої стилістики, стилістики художньої мови, мови реклами, усної розмовної практики. Одеське видання – це і дзеркало сформованості української школи поетичної ономастики, яку очолив Ю. О. Карпенко. Ці аспекти і є предметом нашого огляду.

Аналіз досліджень цієї проблеми. В останні кілька років в українському мовознавстві актуалізувалися пошуки у напрямку обстоювання ідей сформованості кількох філологічних шкіл в Україні: Харківської (потєбнянська; фонологічна; історико-філологічна; граматична; лексикографічна), Київської (фонологічна; історико-філологічна; діалектологічна; структурно-математична; граматична; лексикографічна, зокрема фразеографічна; стилістична), Одеської (фонологічна; ономастична; психолінгвістична) (Л. А. Лисиченко, Т. Ю. Лисиченко [10], Т. Ю. Ковалевська [11], О. С. Черемська [14], Г. М. Циганок [15], Г. В. Додонова, Н. Солонська та ін.). Можливо, цей перелік не вичерпаний, бо наука – динамічна субстанція, яку рухають постаті. Тому значною мірою не сам напрямок чи проблема, а особистісні якості науковців значною мірою впливають на формування і сформованість наукових шкіл. Не можна відкидати і територіальний чинник: адже та чи інша мовна особистість провадить свою наукову діяльність у часово-просторовій локації. Найскладніше, з

нашого погляду, обґрунтувати наявність стилістичної школи в Україні. В усіх науково-освітніх осередках викладачі-науковці працюють у цій царині, спираючись у своїй дослідницькій практиці на сформовану поняттєво-термінологічну основу. Ознайомлення з цими працями конкретизує наше уявлення про структуру парадигми термінопонять сучасної лінгвостилістики.

Одним із перших показових термінографічних покажчиків із лінгвостилістики став «Словарь славянской лингвистической терминологии» [12], який крім інших парадигм і підпарадигм термінів науки про мову, охопив і реєстр понять зі стилістики – близько 150 термінологічних одиниць, які були зафіксовані в науковій літературі на період до середини 60-х рр. ХХ ст. Етапними для української лінгвостилістики стали словники лінгвістичних термінів Є. В. Кротевича, Н. С. Родзевич (1957 р.), Д. І. Ганича, І. С. Олійника (1985 р.), С. Я. Єрмоленко, С. П. Бибик, О. Г. Тодор (2001 р.), А. П. Загнітка (2012 р.). Вагомим джерелом для формування реєстрів словників, довідників, енциклопедії з лінгвостилістики є енциклопедія «Українська мова» (2000, 2004, 2007 рр. видання), у реєстрі якої 51 термін, пов'язаний з питаннями стилістичного вживання, стилістичних функцій одиниць мови, функціональною стратифікацією сучасної української мови. Натомість сучасна лінгвостилістика послуговується значно ширшим арсеналом понять-термінів, і це засвідчив, наприклад, довідник «Українська лінгвостилістика ХХ – початку ХХІ ст.: система понять і бібліографічні джерела» [13]. Модифікація терміноапарату лінгвостилістики у зв'язку з процесами інтеграції об'єктів дослідження та оновленням підходів до їх вивчення може відбивати і дотична довідкова література: з галузі соціальних комунікацій та журналістики [6], міжкультурної комунікації (Ф. С. Бацевич [1]). Такі джерела впливають на корекцію реєстру аналізованих термінів. Вагомим джерелом для формування реєстрів термінографічних джерел лінгвостилістики є індивідуальні мовнографії, тим більше ті, що охоплюють фундаментальні питання сучасної науки. Такою є праця С. Я. Єрмоленко «Нариси з української словесності» [5]: текст супроводжує предметний покажчик, реєстр якого склали 582 терміна і терміновживання, що свідчить не лише про широту зацікавлень авторки, а й про значний поступ у розвитку, розширенні терміноапарату лінгвостилістики від другої половини 80-х рр. ХХ ст. Актуальні й підручники зі стилістики для вищих навчальних закладів, які вміщують словники / покажчики відповідних термінів (А. П. Коваль, О. Д. Пономарева, за співавторства та редакцією Л. І. Мацько). Крім покажчиків термінів, у галузі української лінгвостилістики засадничим джерелом опису її історії є бібліографічні та біобібліографічні покажчики, або метабібліографії. Такі збірники укладають дедалі частіше, що засвідчує зміни в культурі наукового дискурсу: зростає роль особистості науковця-дослідника як визнаного фахівця у певній галузі; сучасний період виявляє сформованість наукових шкіл у дослідницьких центрах України. Отже, праці з української лінгвостилістики зафіксовано, наприклад, у метабібліографіях Л. А. Булаховського [9], І. К. Білодіда [8], В. М. Русанівського [3], Г. П. Їжакевич [4], Ю. О. Карпенка [7].

Отже, **мета поданої розвідки** й зумовлена завданням актуалізувати відомості про систему бібліо- та термінографічних джерел у галузі стилістики української мови, проаналізувати інформативність метатекстових складників такого термінографічного джерела зі стилістики, як наукова стаття, на матеріалі одеського наукового збірника «Записки з українського мовознавства», що становить об'єкт і предмет нашого дослідження. Аналіз фактичного матеріалу здійснюватиметься за допомогою описового-інтерпретативного **методу** з використанням прийому парадигматизації, структурування матеріалу.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування результатів дослідження.

Модифікація терміноапарату лінгвостилістики упродовж останніх двадцяти років – наслідок не формальних змін термінологічних парадигм, а насамперед результат розширення завдань лінгвостилістики, яка давно вже вийшла за межі рівневого підходу і здобула статус науки про текст культури, функції мови в різних сферах її життя, способи мовомислення в них, науки про дискурс української культури. Лінгвостилістика постала єднальною ланкою в контексті теорії «мова і культура», що має широкі перспективи розвитку. Це засвідчують новітні напрямки лінгвістики – комунікативна, прагматична, юридична, політична, медійна, а також – лінгвокультурологія, риторика. Відчутні кореляції лінгвостилістики та соціолінгвістики на тлі актуалізації антропоцентричних підходів до мови. Усі ці зміни дослідницьких векторів чітко простежуємо у рубрикації видання «Записки з українського мовознавства» (далі – ЗУМ із зазначенням року і номера видання). У 2003 році – «Мовні архетипи і текстовому просторі», «Мова і національна ментальність», у 2010-му – «Лексика. Стилística. Словотвір», «Функціональна грамати́ка. Комунікативна лінгвістика», у 2013-му – «Функціональна грамати́ка. Комунікативна лінгвістика. Лінгвістика тексту. Лінгвістична екологія», у 2014-му – «Сугестивна лінгвістика. Лінгвістика тексту. Переклад», у 2015-му – «Лінгвістика тексту», у 2016-му – «Соціолінгвістика. Лінгвістика тексту», «Комунікативна лінгвістика. Сугестивна лінгвістика. Гендерна лінгвістика» і т. под. співвідношення напрямків досліджень.

Фактично рівнева лінгвостилістика відсунута на задній план. Утім вона далі розвивається, засвідчуючи стабільність зацікавлень такими одиницями мовної практики, як *морфостилеми* (Л. А. Семененко, ЗУМ 2001, 11; ЗУМ 2005, 15), *синоніми* (А. Л. Порожнюк, ЗУМ 1996; І. В. Романюк, ЗУМ 2017, 1), *антоніми* (Л. Б. Мельник, ЗУМ 2016, 23), *історизми*, *архаїзми* (Н. Л. Пашенько, ЗУМ 1996), *одоративна* (С. В. Форманова, ЗУМ 2016, 23), *футбольна лексика* (І. Р. Процик, ЗУМ 2017, 1), *інвективи* (С. В. Форманова, ЗУМ 2013, 20), *фразеологізми* (Т. О. Євтушина, ЗУМ 2017, 1) та різновиди онімів – *антропоніми*, *топоніми* (Е. В. Боева, ЗУМ 2009, 18; ЗУМ 2010, 19; ЗУМ 2017, 1 та ін.), *хремотоніми* (Г. В. Шотова-Ніколенко, ЗУМ 2007, 17), *ергоніми* (Н. В. Кутуза, ЗУМ 2003, 12), *міфоніми*, *міфокосмоніми* (Т. І. Крупеньова, ЗУМ 2017, 1).

Серед останніх варто наголосити на актуальності поняття *поетонім* (Н. М. Бербер, ЗУМ 2017, 1), на особливому внеску доктора філологічних наук, професора Юрія Олександровича Карпенка в розвиток досліджень *художнього ономастичного простору* («Про онімію роману Л. Костенко «Берестечко», ЗУМ 2001, 11; «Дванадцять провідних персонажів роману Л. Костенко «Берестечко»: ономастичні спостереження», ЗУМ 2000, 10 та ін.), який зафіксував власну авторську методу спостережень та узагальнень, вивів поетичну ономастику на особливий рівень, показавши особливе стилістичне і змістово-фактуальне, культуроцентричне навантаження власних назв у ідіостилі письменника. Випрацювання цих підходів підштовхувало й інших братися за розроблення методик лінгвістичного аналізу тексту, в який «занурені» певні оніми (М. І. Зубов, ЗУМ 1996), зіставного аналізу ідіостилів письменників за онімним маркером (Ю. О. Карпенко, О. Ю. Андрее́нко, ЗУМ 1995; І. В. Мурадян, ЗУМ 2015, 22), діалогічного мікроконтексту із онімним складником (Т. І. Крупеньова, ЗУМ 2000, 10). Онім як організувальний стилістичний маркер кваліфікований і з погляду потенційної можливості до продукування текстових, жанрових реєстрів, зокрема сатиричного (Л. П. Кричун, ЗУМ, 2000, 10).

Дослідження функціональних стилів перебуває в такому співвідношенні. Традиційно основна увага авторів наукового видання прикута до художньої мови,

значно менше – до мови публіцистики (преси – І. В. Лакомська, ЗУМ 2013, 20; А. М. Варинська, О. С. Алексєєва, ЗУМ 2013, 20; реклами – О. М. Олексюк, ЗУМ 2018, 25), офіційно-ділового (О. В. Нарушевич, ЗУМ 2004, 14) стилю, до усної форми висловлення загалом (Н. С. Валькова, ЗУМ 1999) та до її окремих жанрів, зокрема популярних *політичне ток-шоу* (Л. В. Завальська, ЗУМ 2016, 23), *радіобесіда* (А. С. Шальов, ЗУМ 2016, 23), *релігійна проповідь* (О. В. Климентова, ЗУМ 2016, 23), *телереклама* (О. В. Щербак, ЗУМ 2015, 22).

У сучасному науковому узусі поняття «дискурс», як відомо, значно розширило своє вживання, заступаючи поняття «функціональний стиль» (*художній дискурс* – К. О. Мікрюкова, ЗУМ 2017, 1) і позначаючи практично будь-яку комунікативну ситуацію взаємодії мовців, мовно-естетичний напрямок (*постмодерністський / постмодерний дискурс* – Н. В. Кондратенко, ЗУМ 2004, 14; Н. М. Бербер, ЗУМ 2017, 1). З цього погляду привертають дослідження, виконані під керівництвом Т. Ю. Ковалевської в контексті розвитку психо- та комунікативної лінгвістики. З-поміж актуалізованих понять цих напрямків досліджень – категорія *сугестія* (Т. Ю. Ковалевська, ЗУМ 2014, 21), поняття *стратегії мовомислення особистості* (Т. Ю. Ковалевська, ЗУМ 2016, 23), нейролінгвістичного програмування (Т. Ю. Ковалевська, ЗУМ 2016, 23), *сугестивний дискурс* (А. В. Ковалевська, ЗУМ 2014, 21; О. М. Олексюк, ЗУМ 2014, 21), *медіавплив* (І. В. Лакомська, ЗУМ 2014, 21)

Публікації у виданні «Записки з українського мовознавства» засвідчили увагу до художнього тексту (поетичного, прозового), зокрема *одивненого* (Ф. С. Бацевич, ЗУМ 2017, 1) та його одиниць, пов'язаних з *організацією тексту, емоційним колоритом тексту, культурно-емоційним фоном тексту, художньою картиною світу*, маркерами вияву образу автора тощо. Стилістика тексту розвивається в напрямку обґрунтування понять *інтертекст* (Н. В. Кондратенко, ЗУМ 2003, 12), *інтертекстуальний культурний зв'язок* (Т. П. Беценко, ЗУМ 2017, 1), *інтертекстуальна одиниця* (Г. Ю. Касім, ЗУМ 2015, 22), *підтекст* (Ю. А. Снігоцька, ЗУМ 2016, 23), *медіатекст* (М. В. Мамич, ЗУМ 2016, 23).

Відчутний культуроцентричний підхід до аналізу мовного матеріалу, що потребує оперування такими поняттями, як: *лінгвокультурологія, лінгвокультурема* (Н. В. Кутуза, ЗУМ 2003, 12; Т. П. Беценко, ЗУМ 2017, 1), а також *культурна сема, культурна конотація, культурний фон, концепт культури, культурно маркована одиниця, знак етнокультури, національна картина світу, етнографізм, фольклоризм, народнопоетичний символ, мовно-естетичний знак національної культури*, зокрема й онім «світового культурного кола» (Е. В. Боева, ЗУМ 2017, 1), *мовно-культурний колорит* (С. В. Форманова, ЗУМ 2018, 25), *субкод культури* (В. В. Бадюл, ЗУМ 2017, 1). Найбільш детально представлено теоретичні засади лінгвокультурологічного підходу до вивчення художнього тексту у публікації Т. П. Беценко «Аналіз художнього тексту: лінгвокультурологічний підхід» (ЗУМ 2017, 1), де обґрунтовано поєднання народознавчих, етнографічних, фольклорних зв'язків у відповідному тексті.

Серед вже утрадиційнених підходів до вивчення індивідуально-авторських маркерів текстотворення – вербалізація *концептів* – любов (Н. О. Єщенко, ЗУМ 2018, 25), спостереження над процесами *концептуалізації* онімів (Е. В. Боева, ЗУМ 2004, 14).

Висновки та перспективи дослідження. Термінологічний апарат сучасної української лінгвостилістики, як засвідчив аналіз наукових статей видання «Записки з українського мовознавства», має і стабільні парадигми, і поняття, що вживаються обмежено, що набувають активності і потребують ще роботи науковців-термінологів та фахівців у галузі лінгвостилістики з шліфування їхніх дефініцій, опрацювання з метою введення з інших інтегрованих систем науки в лінгвістику і відповідної кодифікації.

Література

1. Бацевич Ф. С. Словник термінів міжкультурної комунікації. Київ : Довіра, 2007. 205 с.
2. Биби́к С. Системи бібліо- й термінографічної інформації з української лінгвостилістики ХХ – початку ХХІ ст. *Людина. Комп'ютер. Комунікація* : збірник наукових праць. Львів : Видавництво Львівської політехніки, 2017. С. 117–119.
3. Віталій Макарович Русанівський: бібліогр. до 75-річчя / вступ. ст., упоряд. Н. Г. Озерова. Київ : Довіра, 2006. 45 с.
4. Галина Прокопівна Їжакевич: Біобібліографія / упоряд. І. А. Синиця. Київ : Видавничий Дім Дмитра Бураго, 2009. 56 с.
5. Єрмоленко С. Я. Нариси з української словесності. Київ : Довіра, 1999. 432 с.
6. Журналістика: словник-довідник / авт.-уклад. І. Л. Михайлин. Київ: Академвидав, 2013. 320 с.
7. Зубов М. І., Колесник В. О. Юрій Олександрович Карпенко: Бібліографічний покажчик. Вип. 3. Одеса : Астропринт, 2000. 36 с.
8. Іван Костянтинович Білодід / вступ. ст. В. М. Русанівського ; покажч. друк. пр. уклали : Н. Ф. Королевич, Л. П. Мостицька. Київ : Наук. думка, 1976. 59 с.
9. Леонід Арсенійович Булаховський / вступ. ст. І. К. Білодіда ; бібліогр. склала Н. Ф. Гретченко. Київ : Вид-во АН УРСР, 1958. 31 с.
10. Лисиченко Л. А., Лисиченко Т. Ю. Харківська філологічна школа. Лінгвістичні традиції. Харків : ХТМТ, 2015. 232 с.
11. Одеська лінгвістична школа: інтеграція підходів : колективна монографія / за заг. ред. Т. Ю. Ковалевської. Одеса : ПолиПринт, 2015. 330 с.
12. Словарь славянской лингвистической терминологии / науч. ред. А. Едличка. Praha, 1977. 553 с.
13. Українська лінгвостилістика ХХ – початку ХХІ ст.: система понять і бібліографічні джерела / за ред. С. Я. Єрмоленко. Київ : Грамота, 2007. 366 с.
14. Черемська О. Витоки Харківської філологічної школи і потєбнянські національно-мовні традиції. *Українська мова*. 2016. № 2. С. 92–111.
15. Циганок Г. М. Розвиток української фонетичної термінології ХХ – початку ХХІ століття : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спеціальність 10.02.01 – українська мова. Київ, 2017. 20 с.

Referenses

1. Batsevich, F. S., (2007), *Dictionary of Terms of Intercultural Communication [Slovnýk terminiv mizhkul'turnoyi komunikatsiyi]*, Dovira, Kyiv, 205 p.
2. Bybyk, S., (2017), *Systemy biblio- i terminohrafichnoyi informatsiyi z ukrayins'koyi linhvostylistyky XX – pochatku XXI st.* [Systems of bibliographic and terminographic information on Ukrainian linguistic stylistics of the XXth - beginning of the XXI century]. Lyudyna. Komp'yuter. Komunikatsiya : zbirnyk naukovykh prats [Man. Computer. Communication: a collection of scientific works], Vydavnytstvo L'vivs'koyi politekhniky, L'viv, pp. 117–119.
3. Ozerova, N. H. (ed.), (2006), *Vitaliy Makarovykh Rusanivs'kyu: bibliohr. do 75-richchya* [Vitaliy Makarovich Rusanovsky: bibliographer. to the 75th anniversary], Dovira, Kyiv, 45 p.
4. Sinitsa, I. A., (ed.), (2009), *Halyna Prokopivna Yizhakevych: Biobibliohrafiya* [Galina Prokopivna Yezhakevich: Bibliography], Publishing House of Dmitry Burago, Kyiv, 56 p.

5. Yermolenko, S. Ya., (1999), *Narysy z ukrayins'koyi slovesnosti* [Essays on Ukrainian Literature], Dovira, Kyiv, 432 p.
6. Mikhailin, I.L. (ed.), (2013), *Journalism: dictionary-directory*. Academic Edition, Kyiv, 320 p.
7. Zubov, M. I., Kolesnik, V. O., (2000), *Yuriy Oleksandrovych Karpenko: Bibliografichnyy pokazhchyk* [Yury A. Karpenko: Bibliographic index], Vyp. 3. Astroprint, Odessa, 36 p.
8. Rusanivsky, V. M. (ed.), (1976), *Ivan Kostyantynovych Bilodid* [Ivan Konstantinovich Bilodid], Naukova dumka, Kyiv, 59 p.
9. Bilodid, I. K. (ed.), (1958), *Leonid Arseniyovych Bulakhovs'kyu* [Leonid Arsenievich Bulakhovsky], Vydavnytstvo AN URSR, Kyiv, 31 p.
10. Lysychenko, L. A., Lysychenko, T. Yu., (2015), *Kharkivs'ka filolohichna shkola. Lihvistychni tradytsiyi* [Kharkiv Philological School. Linguistic traditions], КНТМТ, Kharkiv, 232 p.
11. Kovalevskaya, T. Yu. (ed.), (2015), *Odes'ka lihvistychna shkola: intehratsiya pidkhodiv* [Odessa Linguistic School: Integration of Approaches]: collective monograph. PolyPrint, Odessa, 330 p.
12. Edlichka, A. (ed.), (1977), *Slovar' slavyanskoy lnhvystycheskoy terminolohyy* [Dictionary of Slavic linguistic terminology], 553 p.
13. Yermolenko, S.Ya. (ed.), (2007), *Ukrayins'ka lnhvostylystyka XX – pochatku XXI st.: systema ponyat' i bibliografichni dzherela* [Ukrainian linguistic style of the XXth to the beginning of the XXI century: a system of notions and bibliographic sources], Hramota, Kyiv, 366 p.
14. Cheremskaya, O. (2016), Origins of the Kharkiv Philological School and Potebnian national-linguistic traditions. *Ukrayins'ka mova* [Ukrainian language], No. 2. pp. 92-111.
15. Tsyganok, G. M. (2017). *Rozvytok ukrayins'koyi fonetychnoyi terminolohiyi XX – pochatku XXI stolittya*: [Development of the Ukrainian phonetic terminology of the XX – the beginning of the XXI century]: author's abstract. Dis. for the sciences. Degree Candidate Philological Sciences: specialty 10.02.01 – Ukrainian language. Kyiv, 20 p.

С. П. Бибик,

*Институт украинского языка НАН Украины,
отдел стилистики, культуры речи и социолингвистики*

ТЕРМИНОЛОГИЧЕСКИЙ АППАРАТ СОВРЕМЕННОЙ ЛИНГВОСТИЛИСТИКИ В ЗЕРКАЛЕ ИЗДАНИЯ «ЗАПИСКИ ПО УКРАИНСКОМУ ЯЗЫКОЗНАНИЮ»

В статье обобщены теоретические и практические направления современной лингвостилистики, которые отражают интересы авторов публикаций в научном издании Одесского национального университета имени И. И. Мечникова «Записки по украинскому языкознанию». Определены ключевые понятия исследований, проведено сопоставление актуальных терминов с известными реестрами понятий украинской лингвостилистики.

Ключевые слова: лингвостилистика, термин, Одесская филологическая школа, поэтическая ономастика, стилистика художественной речи, стилистика рекламного текста, уровневая стилистика.

S. P. Bybyk,

*Institute of the Ukrainian language of the National Academy of Sciences of Ukraine,
department of stylistics, culture of speech and sociolinguistics*

**TERMINOLOGICAL APPARATUS OF MODERN LINGUISTILISTICS
IN THE MIRROR OF THE EDITION
"NOTES ON UKRAINIAN LANGUAGE KNOWLEDGE"**

The article summarizes the theoretical and practical directions of modern linguistic stylistics, which reflect the interests of the authors of publications in the scientific publication of Odessa National University named after I. I. Mechnikov "Notes on Ukrainian linguistics". The key research concepts are identified, the relevant terms are compared with known registries of Ukrainian linguistic stylistics concepts.

The Ukrainian linguistic stylistics develops in a single paradigm of research into the functional and genre diversity of literary Slavic languages. Today, the most relevant are the directions of communicative-activity, communicative-pragmatic, anthropocentric, that is, subjectivized approaches to the texts created in literary linguistic practice. Researchers in the field of linguistic style are not separated from the expansion of research objects and level implementations of the linguistic structure in texts of different styles and genres, which broadens the presentation, knowledge of the system of language.

The terminological apparatus of modern Ukrainian linguistic studies, as evidenced by the analysis of the scientific articles of the edition "Notes from Ukrainian Linguistics", has both stable paradigms and concepts that are used in a limited way, which become active and require the work of terminologists and specialists in the field of linguistic stylistics to polish their definitions, processing for the purpose of introduction from other integrated science systems in linguistics and corresponding codification.

Therefore, the publication "Notes on Ukrainian Linguistics" is also an important source for us, reflecting modern approaches to the text, relevant directions of linguistic studies in the field of level stylistics, stylistics of artistic language, language of advertising, oral conversation practice. The Odessa edition is a mirror of the formation of the Ukrainian school of poetic onomastics, which was headed by Yu. O. Karpenko. These aspects are the subject of our review.

Key words: linguistic-stylistics, term, Odessa School of Philology, poetic onomastics, stylistics of artistic speech, stylistics of advertising text, leveled stylistics.